

P. OVIDI NASONIS METAMORPHOSEON LIBER SECVNDVS

SOROR INVIDA IN SAXVM CONVERSA

Mercurius, in amorem haerens apud Hersem, Cecropis, Attici regis, pulcherrimam filiam, ab Aglauro, sorore eius aemula, impediabatur, quae pro suo ministerio eum aurum poposcerat. Cuius avaritia simul offensa, Minerva ad ulciscendum illi misit Invidiam, quae diu ac vehementer excruciatam in lapidem eam paulatim rigidavit. Versibus insequentibus poenam ac supplicium summo colore illustrat poeta, cruciamenta sub oculos cuncta per singula subiiciens. In Aglauri cubiculo munus aggreditur suum Invidia:

Sed postquam thalamōs intrāvit Cecrope nātae,
iussa facit, pectusque manū ferrūgine tīctā
tangit, et hāmātīs praecordia sentibus implet,
800 īnspīratque nocēns vīrus, piceumque per ossa
dissipat, et mediō spargit pulmōne venēnum.
Nēve malī causae spatium per lātius errent,
germānam ante oculōs fortūnātumque sorōris
coniugium pulchrāque deum sub imāgine pōnit,
805 cūnctaque magna facit ; quibus irrītāta dolōre
Cecropis occultō mordētur, et anxia nocte,
anxia lūce gemit, lentāque miserrima tābe
līquitur, ut glaciēs incertō saucia sōle,
fēlīcisque bonīs nōn lēnius ūritur Hersēs,
810 quam cum spīnōsīs īgnis suppōnitur herbīs,
quae neque dant flammās, lentōque tepōre cremantur.
Saepe morī voluit, nē quicquam tāle vidēret,
saepe velut crīmen rigidō narrāre parentī.
Dēnique in adversō venientem līmine sēdit
815 exclūsūra deum. Cuī blandīmenta precēsque
verbaque iactantī mītissima : ‘Dēsine !’ dīxit,
‘hinc ego mē nōn sum nisi tē mōtūra repulsō.’
‘Stēmus’, ait, ‘pactō’, vēlōx Cyllēnius, ‘istō !’
Caelestīque forēs virgā patefēcit. At illī,
820 surgere cōnantī, partēs, quāscumque sedendō
flectimur, īgnāvā nequeunt gravitāte movērī.
Illa quidem pūgnat rēctō sē attollere truncō,
sed genuum iūctūra riget, frīgusque per unguēs
lābitur, et pallent, āmissō sanguine, vēnae.
825 Vtque malum lātē solet immedicābile cancer
serpere et illaesās vitiātīs addere partēs,
sīc lētālis hiems paulātīm in pectora vēnit,
vītālēsque viās et respīrāmina clausit.
Nec cōnāta loquī est, nec, sī cōnāta fuisset,
830 vōcis habēbat iter : saxum iam colla tenēbat,
ōraque dūruerant, sīgnumque exsanguē sedēbat.
Nec lapis albus erat : sua mēns īnfēcera illam.
Hās ubi verbōrum poenās mentisque profānae
cēpit Atlantiadēs, dictās ā Pallade terrās
835 linquit, et ingreditur iactātīs aethera pennīs.